

Jo Nesbø
Kniv
503 sider
Modtryk

Det ER altså bare Jo Nesbø, når han er bedre. Hvornår han er bedst, er jo umuligt at sige, måske topper han først om ti år. Men det her er hans 12. indspark om den kendte efterforsker, Harry Hole, der i denne udgave begynder en jagt på en gammel fjende.

Det bedste ved bogen er, at man klart og tydeligt fornemmer den her grå tristesse-tilværelse, som Hole oplever gennem bunden af et glas for så lige at tage sig sammen og begynde jagten på en gammel fjende.

Kedsommeligt. dræbende skulle man mene, MEN med et Nesbø-præg der gør sådanne overvejelser og handlinger ganske, ganske levende.

Kæresten Rakel har smidt Harry ud, og han er blevet fyret fra sit job på politiskolen. Så kan en mand vist ikke komme længere ud, det er jo den ægte vej mod den absolutte deroute.

Forvirringen der må fylde oven i sådan en mands hovede står i skærende kontrast til de glimt af snarrådighed og skarpsindighed, som Harry opnår, og som bringer læseren vidt omkring i løsningsmodeller på en krimi, hvor vi lige tror, at vi har løsningen og så alligevel ikke.

Jo Nesbø leger med os, som en fantast og total forbryder leger med ofre og opklarere. Sådan skal det være, og det skal også være sådan, at hovedpersonen har nogle egenskaber, som vi er trygge ved efter 11 romaner, og så alligevel kunne tilføre os noget nyt og overraske.

Hvad det er - det skal findes i en superbog.